

BIBLIOTEKA

854-31

1019

VIKTOR CANOSINAJ

DASHURI NË IKJE

roman

85H-31
C 19

Viktor Canosinaj

Dashuri në ikje

Roman

Redaktor:
Sokol JAKOVA

Arti grafik:
Arben Çela

© Autori

Tel.: 04 342069

Cel. 069 22 78479

E-mail: vikcan2001@yahoo.co.uk

ISBN: 987-99943-975-1-8

Tirazhi:
500 kopje

Tiranë, 2007

1.

Të gjithë vraponin drejt detit. Ishte një ikje e çmendur, e shoqëruar me të rrëzuar, me thirrje, ulërime, lotë, mallkime, me të mbytur që kishin mbetur mbi ujë dhe askush nuk mund t'i nxirrte prej tij. Në kuvertën e anijes ikësit sa vinin e ngjesheshin më shumë pas njëri-tjetrit. Qëndronin në këmbë, si në një përshpirtje masive; të hutuar, të trembur, duke mërmëritur lutje drejt Zotit.

Të tjerë hipnin në anije pandërprer, si të ndërkryer, të tmerruar nga idea se anija mund të nisej dhe t'i linte në tokë, larg asaj bote iluzore që e kishin ëndërruar pafundësisht. Frika se mos anija e huaj nuk nxinte më njerëz të tjerë, lexohej në sytë e të gjithëve. Ishin sy anormalë, të lebetitur, si sytë e atyre kafshëve të dobëta në çastet e flijimit para një egërsire që i ka vënë nën kthetra.

Vildani u afrua buzë kuvertës duke çarë me bërryla. Pamja e portit e bëri të mbeste pa frymë për ca çaste. Një grup djemsh që po ngjiteshin në anije nëpër një litar të trashë, u rrëzuan befás. Disa prej tyre ranë në det. U dëgjuan klithma. Me qindra njerëz ishin grumbulluar mbi kalatën e betontë. Po binte nata. Afrimi i errësirës e shtoi ngutjen dhe panikun dhe më shumë. Kohë pas kohe breshëri automatikësh zbrazeshin në ajër, pa shkaktuar asnjë reagim mes asaj përçartjeje. Vildani mori nga kiji i gjerë i anijes ku hipnin shumë të ardhur rishtazi. Nuk donte të mbeste i vetëm në atë ikje lemeritëse. Kishte rreth dy orë në atë vapor panamez

dhe asnjë shok apo i njohur nuk i kishte dalë para. Vrulli i njerëzve që hipnin e pengoi të çante më tej. Filloi të shtynte brinjazi deri sa mbërriti te bordura e gjerë prej hekuri. U mbajt fort për t'i shpëtuar rënies në det.

Pamja poshtë tij e ngjethi. Në një anije të vogël, ngjitur me vaporin panamez, njerëzit kishin filluar të shkelnin mbi supet dhe kokat e njëri-tjetrit për të arritur të hipnin lart në kuvertën shpëtimtare. Ishte e pamundur të njihje njeri mes asaj katrahure.

Befas, një vajzë e re e solli në vete. Ajo nuk e kishte thirrur me emër, por vetëm me fjalët anormale: "Ej, ju me pardesy". Vildani ia nguli sytë pa qenë i sigurtë në se fjalët i qenë drejtuar atij.

- E kam me ju, - thirri vajza. - Ju lutem më ndihmoni!

Ai e vështroi për pak çaste. Kurrë në jetën e tij nuk qe ndodhur përpara një fytyre të atillë të trembur, me një pamje lutjetje cep më cep, me dy sy të zmadhuar që të vështrojnë si nga një botë tjetër. Vajza ishte larg vendit të kthyer në urë për t'u ngjitur në vapor. Djemtë që shtyheshin si dema nuk e linin të afrohej. Një e shtyrë, sado e vogël, mund ta flakte atë në det.

- Ju lutem! - thirri vajza përsëri. Në sytë e saj u formuan dy lotë, të mëdhenj, të shndritshëm, që u shkëputën nga qerpikët dhe iu varën faqeve. Dora e saj e djalhtë u zgjat drejt tij me një shpresë pothuaj të humbur.

- Më kuptoni, dreqi ta hajë! - ia ktheu ai. - Nuk mundem.

Por dora e vajzës nuk u ul. Vildani vuri re se një valë e madhe të ardhurish rishtazi, si duket me ndonjë tren, po mësynin drejt portit. Ai as vetë nuk e kuptoi se si u lëshua poshtë, mes njerëzve që tentonin të hipnin. I çmendur, i foli dikush, pse zbret. Ai ndjeu disa këmbë që e shkelën në shpatulla. U afrua te vajza dhe e tërhoqi për dore. Ajo u bind si fëmijë. E mori para vetes dhe të dy filluan të çanin

për të hipur në kuvertë. Nuk flisnin. Vildani ndjente duart e vajzës që e kishin mbërthyer për rrobash dhe dridhjen e përgjithshme të saj, të shkaktuar nga tmerrri i rënies në det.

Të shtyrat dhe goditjet e ikësve u shtuan. Nuk mund të kërkoje dot arsye, ndihmë, bile as mëshirë. Ishte një luftë e egër. Më të fortët do të iknin, më të dobtit do të mbesnin në tokë, bashkë me hallet e tyre dhe pasigurinë që do të sillte e nesërmja.

- Tani vër këmbët në supet e mija dhe hip, - i foli ai vajzës, duke e mbërthyer për beli e duke e ngritur. Ajo u bind. Ishte delikate, e pamësuar me ato lloj aventurash. Për fat, të shtyrat nga poshtë e morën me vete dhe ajo arriti të kapet në bordin e vaporit. Atje, një grup djemsh që me sa dukej po prisnin shokë të tjerë, e tërhoqën për krahësh dhe e shtynë mes njerëzve. Vildani e ndoqi pas. Vajza po tundte duart dhe po e kërkonte me sy. Ai iu afrua. Ajo u ngjesh pas tij dhe filloi të qante me ca ngashërime të thella. Ishte plotësisht e shokuar.

- Qaj se të bën mirë, - i foli ai. - Është më se normale të qash sot.

Të shtyrat i ngjeshën ata mes një kabine hekuri dhe bazamentit të një elektrovinçi. Dukej një vend disi i mbrojtur. Aty ishim mbledhur disa grupe familjarësh. Kishin disa fëmijë të vegjël. Vildani i vuri supet kabinës së hekurt. Vajza e panjohur vazhdonte të strukej pas tij.

- Faleminderit! - tha ajo papritur.

Ai e vështroi jo pa habi.

Vajza buzëqeshi me buzë të dridhura.

- Pse e bëre? - pyeti.

- Më duket se ti mu lute. Apo jo?

- Ti po prisje të dashurën?

- Unë nuk kam të dashur.

Vajza mori frymë si e lehtësuar.

- Po ti, pse ke marrë arratinë pa të dashurin?

- As unë nuk kam të dashur, - ja ktheu ajo. - A e di pse të kërkoja ndihmë pikërisht ty?

Vildari mblodhi supet.

- Sepse më krijove bindjen që do të më ndihmoje.

- Mund ta kishin bërë dhe të tjerë.

Ajo ngriti sytë dhe e vështroi për herë të parë nga afër. Edhe ai e ndali vështrimin në sytë e saj. Provoi një trembje të lehtë. Vajza e panjohur kishte tipare të ëmbla, flokë të gjatë, të errët, të ndarë në mes, ndarje që të kujtonte krehjen primitive të një indianeje filmash. Por ishin veçanërisht sytë e saj që të shkaktinin një tërheqje të parezistueshme.

- Jam Alba Tomorri, - tha ajo. - Vendosa ta lë Fakultetin Ekonomik në vit të fundit. Kisha kohë që e mendoja ikjen. Prindërit e dinin. Nuk më penguan. U nisa me një grup shoqesh dhe shokësh të fakultetit, por i humba ata në rrëmujën e portit. Po ti, kush je?

Ai nënqeshi.

- Një ikës. Kaq. Në këtë vapor nuk kanë rëndësi detajet e tjera.

Ne jemi të gjithë ikës. Të barabartë. Kërkojmë Tokën e Premtuar, në një botë ndryshe, siç thotë një këngë e Eros Ramazotit. Jemi si në një anije që shkon drejt një ishulli lumturie. Jo një ishull imagjinar, sigurisht.

- Ti shkruan letërsi? - e ndërpreu ajo.

Ai i ktheu sytë mënjanë.

- Nuk ka rëndësi, - tha.

- Më fal, mbase të shkaktonte siklet intimiteti i papritur.

- Mos harro se jemi gati të përqaftuar. A nuk është intimiteti ky?

Alba mbështeti ballin në gjoksin e tij.

- Unë nuk njoh njeri tjetër. Nëse ti do... mund të largohem...

- Jo. Qëndro. Edhe unë të njoh vetëm ty. Në këtë ikje e dija se do ta gjeja një bashkudhëtar. Quhem Vildan Bregu.

Shkurt me thërrasin Vili. Jam 28 vjeç. Një ish-mësues province. U mësoja rinisë së fshatit letërsinë e Realizmit Socialist.

Befas, nga kalata u dëgjuan të shtëna të dendura. U hapën fjalë se kishin ardhur trupa speciale dhe do të bastisnin vaporin panamez. Njerëzit e mbetur në tokë filluan t'i largonin. Motorrët e vaporit u ndezën. Për ndonjë gjysmë ore kapiteri i panjohur provoi ta largonte atë nga kalata, por më kot.

- Kemi ngecur në rërë, - tha Vili me keqardhje. - Zor se mund të dalim me gjithë këtë ngarkesë.

- Rëndësi ka që mos të na dëbojnë me dhunë, - ia ktheu Alba.

Brenda pak minutave mes ikësve u përhap një dëshpërim i përgjithshëm. Ankthin e shtonte nata e ftohtë, të shtënat, ulërimat, të qarar, sirenat e makinave të policisë.

Pak para mesnatës u dëgjuan befas thirrje gëzimi. Gojë më gojë u përhap lajmi se po tentohej për ta nxjerë vaporin nga rëra duke e tërhequr me anë të një lokomotive. Iku, iku, filluan të thërrisin si të çmendur një grup djemsh. Fëmijët ndërprejnë të qarët. Ikësit filluan të përqafoheshin. Kishte të krisur në kalatë që çanin mes ushtarëve e policëve të armatosur dhe hidheshin në det. I ndihmonin të ngjiteshin në vapor me anë të litarëve.

Po dalëngadalë, ngazëllimi i shkaktuar nga lokomotiva ra. Kur motorrët e vaporit u fikën, u kuptua se tentativa kishte dështuar. Ikësit filluan të strukeshin për të marrë një sy gjumë. Ishte një natë e ftohtë marsi, por me një qiell të kthjellët, të mbushur me yje.

* * *

Alba psherëtiu thellë. Vili ndjeu gjoksin e saj të fortë që u ngjesh pas kraharorit të tij.

- Përpiqu të flesh, - i foli.
 - Nuk mundem, - ia ktheu ajo.
 - Kam me vete pak bukë dhe një shishe me ujë të sheqerosur.

- Tani nuk dua asgjë, faleminderit. Pra, ti qenke përgatitur për ikje?

- Po. Një vendim i vjetër.
- Pse nuk provove ambasadat?
- Nuk pata guxim. Nuk jam trim.
- Më trego diçka për veten.
- Ndoshta është akoma shpejt.
- Jo, mua më duket se kemi kohë që njihemi.

Ai vuri duart në supet e saj.

- Pas mbarimit të fakultetit kam kaluar pesë vjet në Veri. Isha një idealist i vonuar. Shkruaja prozë, novela dhe romane, ku njerëzit e mirë fitonin mbi të keqen dhe sistemi i dështur ku jetonim kishte shanse për t'u përmirësuar. Pastaj, vrulltazi, erdhi një ditë që u zhgënjeva, u neverita nga ai raelitet kriminal ku fshatari hante bukë misri të mykur me lëng turshish, ku nxënësit e mi vinin në shkollë pa ngrënë dhe unë përpiqesha t'u mësoja poema të neveritshme kushtuar komunizmit. Dogja gjithçka kisha shkruar dhe ika. U ktheva në shtëpi dhe po bëj muaj të tërë pa punë.

- Nuk shkruan më?

- Jo. Vetëm një idiot mund të shkruaj sot. Kam kohë që i trembem një gjendjeje depresioni. Nganjëherë më duket se do të sëmurem.

- Ne të gjithë jemi me depresion, - ia ktheu ajo. - Mos u shqetëso për këtë. Një gjë e tillë më ka ndodhur edhe mua.

- Ma thua për të më ngushëlluar?

- Jo. Po tregohem më e sinqertë se ç'duhet.

Instiktivisht ata u ngjeshën dhe më pranë njëri-tjetrit. Vili ndjeu erën e këndshme të flokëve të saj. Ajo psherëtiu

rishtazi. Dy djem të rinj aty pranë ndezën nga një cigare. Në qoftë se ajo gabon dhe më tradhëton kur të jem andej nga Italia, do ta vras, tha njëri prej tyre. Është e bukur. Ia kam frikën. Mos mendo budallallëqe, ia ktheu tjetri. Nuk tradhëtojnë vetëm ato që janë të bukura.

- Ndonjë... vajzë, andej nga Veriu? - pyeti Alba papritur.

- Sigurisht, - iu përgjigj ai. - Ndenjëm dy vjet bashkë. E kisha kolege. Ishte një tip që s'e kuptova dot. Një ditë të bukur u fejua në Tiranë dhe iku. Më fal, më tha një ditë në telefon. Këtë zgjidhje ma imponoi jeta. U binda se nuk më kishte dashur kurrë.

- Po ti?

- E doja sipas mënyrës time. Isha dhe duhet të jem akoma naiv. U besoj njerëzve më shumë se ç'duhet. Sidomos femrave.

- T'u duk vetja i tradhëtuar?

Ai bëri një gjest të lehtë nervozizmi.

- Të lutem mos e përdor këtë fjalë bajate! Ne shqiptarët çdo gjë e lidhim me besnikëri dhe tradhëti. Ajo thjesht iku. Unë s'u ndjeva i tradhëtuar, por i braktisur, i vetmuar. Vetminë e kam urreyer gjithmonë. E kupton?

Alba pohoi me kokë.

- Ishte e bukur ajo?

- Për fatin tim të keq... Gabimi im ishte se i dhashë më tepër dashuri se ç'meritonte. Ndërsa në këtë kohë të egër që po vjen duhet të jesh i ftohtë dhe cinik. Epoka e ndjenjave po vdes.

- Je i sigurtë?

- Po, e ndjej. Është një vdekje e përgjithshme.

Alba ngriti sytë.

- Po atëherë pse rrezikove dhe zbritë për të më ndihmuar? Unë isha e panjohur për ty. Pse nuk u tregove cinik, i ftohtë? Vilit iu duk vetja tërësisht i çarmatosur.